

מתי קזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מותיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

השגחה שבועית

"ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמול את יצחק"

פּרש רש"י שהיו שם גדולי הדור שם ועבר ואבימלך. עשה אברהם סעודה גדולה כדי לפרסם את גדלת ה' ורוב חסדיו ואמו, 'שרה אשתי עקרה היתה מבלי אפשרות להוליד, וה' פתח את רחמה והולידה', והיו רואין את יצחק ומודים ומשבחים לקב"ה (שכל טוב).

אנו רואים כאן שאברהם ערך משתה גדול והזמין אליו את כל גדולי הדור, בכדי להודות ולהלל לה' יתברך על רוב הטובות שעשה עמו בהולדת יצחק ובהנמכתה של שרה, וכענין ברפת הגומל שמצותו ברב עם ושנים מהם רבנו, כמו שנפסק בשלחן ערוך (או"ח סימן רט), ללמדנו שנהלל ונפרסם את שם ה' ונודה לשמו על כל נסיו וחסדיו בפרוטרוט.

ונספר כאן מעשה נפלא שהגיע לשולחן המערכת על השגחתו הפרטית של ה' יתברך עלינו בכל עת:

בתקופת החגים, בזמן שברוך ה' ההוצאות מרבות והארנק אינו מלא, התקלקל לנו המכונת כביסה.

אמנם, בימי חג סכות לא נוקקנו למכונת

<<

לקח מהפרשה

על מה אתה חושב?

"וירא אליו ה'..."

פּרשננו פּותחת שאברהם יושב פּחם היום, בכדי להאיר לבאי עולם דעת ה', אברהם אבינו היה הבית המקדש. כל לבו, מוחשבתו ומעניו, היו מקשה אחת של דבקות ונאמנות לבורא, בכל עת הוא התבונן פמה טוב ה' ומה רצונו.

וזו היתה הגדולה של אברהם אבינו,

שלא הלך איה שפּלם הלבנו, אלא התבונן מה ה' רוצה ממנו ובכל פעם התחדש בעבודת ה'. וכן אנו מוצאים אצל דוד מלפנו,

שעבד את הבורא בדרך יחודית ובכל פעם הודה לה' בשפה שלו ובשיר חדש, ובכל מעשה חי את ה'.

והתורה מאריכה במעשים של אברהם אבינו, היות שאנו - הבנים של אברהם, צריכים לחיות במהלך זה כל החיים, להתבונן בכל מעשה, היאך אנו דבקים בה', כיצד לעשות נחת רוח לקב"ה.

ידוע מאמר הבעש"ט, שהמחשבה של האדם זה האדם. ישנם אנשים שפאשר תדבר אתם על נושאים שונים, תמיד הם יקשרו הכל לכסף. גוון שנספר להם שיהודי מסים לקח על עצמו לאמץ יתום אל ביתו, הם מיד יחשבו האם הוא מקבל על כך כסף,

פמה הוא מקבל, וכמה הוא מוציא, ואם זה יכול להיות עסק רוחי גם עבורם.

מאידך ישנם אנשים שמיד יחשבו על מעשה החסד הגדול שבדבר זה. וישנם אנשים שלא יסתפקו רק במחשבה על המצוה הגדולה, אלא יחשבו כיצד גם באפשרותם לעסק בחסד ובמצוות. וכן הלאה, כל אחד יקח את הדברים לאן שמחשבתו מנחת ועוסקת.

אברהם אבינו הנו מגדלור

עבורנו, שבכל עת נחשב על הקב"ה. שכל המצוות והמעשים טובים שאנו עושים, התפלזות ולמוד התורה שלנו, יהיו קשורים

לבורא יתברך שמו. שלא נעשה את מעשינו כמצות אנשים מלמדה, שלא נלמד בגלל שפּלם לומדים או בשביל להעשיר ידיעות בלבד, אלא נתבונן בלמוד היאך אנו דבקים בה', לקנות מהלמוד מדות טובות, נאמנות לבורא, ודבקות במעשי הצדיקים לדורותם.

החזון איש מביא באגרותיו שכאשר אדם לומד תורה ברציפות, זה מביא לו אשר של עולם הבא. כאשר אדם דבק בבורא בלמודו, הוא מרגיש אשר עילאי.

ולפיכך התורה לא פותחת בדינים והלכות, כי אם במעשים של האבות הקדושים ורועי ישראל. ללמדנו, שבכל למוד עלינו <<

להתבונן למעשה היאך עלינו לנהג.

וכבר ידוע דברי הסטיפלר שאישה שמברכת בקול ובכונה, זה מחדיד בילדים שלה יראת שמים.

חז"ל מספרים במסכת תענית (כג.) על האמורא ששאל את אליהו הנביא מי בן העולם הבא. רבותינו לדורותם יגעו בעולם הזה איך ליבות לעולם הבא, איך לעשות מעשים שיקנו לנו חיי נצח.

ובאותה גמרא מובא שדוקא הדברים שנראים לנו קטנים, כשימת שלום בין איש לרעהו והקרנת שמחה לבני אדם, זה מה שמביא לעולם הבא.

ללמדנו, שמטל עלינו לעסק בכל עת בזכוי הרבים, להקרין שמחה סביבנו, לחלק מחמאות לבני בתינו, לומר לילדים שלנו מלים טובות, כמה אני מאשר ומודה לה' שנתן לי בן נפלא כמוהו. וכן לעזור ולסייע בבית

בדברים קטנים. וזה מה שמקנה לנו עולם הבא ואשר אמתו בזה ובכא. והנפיון יוכיח שכאשר אדם מסייע ומחזק, הוא מרגיש תענוג אמתו.

ראוי לנו להיות חכמים, להשתמש עם הפחות שיירשנו מאברהם אבינו, לצאת מהקפסא ולהתבונן היאך אנו מזכים את הרבים, היאך אנו מהדרים במצוות.

העולם הזה כשלעצמו הוא חולף ורגעי, האשר שבו חולף אחרי זמן קצר, ובכל דבר עלינו לקדש את החמר ולהפך אותו לעולם הבא...

נתפס לדגמא את מצות כבוד אב ואם, כמה אנשים שההורים שלהם לא חשים בטוב חלילה, הם מיד מתעוררים לבקר אותם, להביא להם כל מיני מאכלים טובים, וכן כמה אנשים מצטערים אחרי פטירתם של הזריהם על שאינם יכולים לעשות להם נחת רוח.

מדוע נחכה לזמן שכבר אי אפשר לקים את המצוה היקרה של כבוד אב ואם, מדוע לא נביר טובה להורים בחיי חייתם?! ולא דוקא בדברים גדולים, דוקא בדברים הקטנים כגון להרים טלפון, להתעניין בשלום ההורים.

כמה צריך לשמוח כאשר אפשר להתקשר להורים, ויש מי שמרים מהצד השני של הטלפון - שההורים בריאים ואפשר לשוחח עמם, לדרוש בשלומם.

בחור ושיבה שאזכה לעסק בתורה הקדושה, והוא רואה בלמודו הפרת הטוב מהו, הוא מקבל דעת להתקשר בסוף היום ולשוחח עם ההורים שישלחו אותו לשיבה ודואגים לו לכל צרכיו, דאגה גשמית ורוחנית. הוא מחפש היאך לעשות נחת רוח להוריו ובה הוא מקים את תלמודו.

המורם מכל האמור: הדים של אברהם אבינו ושאר הצדיקים, זורם לנו בתוך הגוף, ועלינו לנצל את ימי חיינו לקדש שם שמים ולהוציא מלמודנו ענוה וחסד, ונספר את חסדי ה' ונפלאותיו תמיד, ועל ידי כך נהיה קרובים ודבקים בו באהבה ובנאמנות, ה' יזכנו.

וזו היתה גדלתו של אברהם אבינו, שהתנסה בנסיונות שנגדו את השקפתו, שאברהם הוא מדת החסד, ובפרשתנו אנו רואים שה' מצוה אותו לעקד את יצחק, וכן להוציא את ישמעאל מביתו, שזה הפך מדת החסד שבו, היות שרצון ה' שנעשה את כל מעשינו לא מחמת הרגל ולא מחמת שזה מה שנראה לנו, אלא נתבונן בכל מעשה מה רצון ה' מאתנו.

הקב"ה נותן לכל אחד ואחד פשרונות, בכדי שננצל אותם לעשות את רצונו, להרבות כבוד שמים, ולזכות את הרבים. ועלינו להתבונן היאך אנו מנצלים את הפחות והפשרונות שבנו כרצונו יתברך, ולא צריך לחפש דברים גדולים אלא דוקא בדברים קטנים.

כמו שאנו רואים אצל אברהם אבינו, שהוא יצא מההרגל של כל העולם וחשב להגדיל כבוד שמים, הוא פתח אהל, חלק אכל לעוברים ושבים וגלה להם שיש ה' בעולם, ה' מחפה שנהיה בקשר עמו, שנודה לו ונבקש ממנו.

ראוי לנו להחדיד לילדים בבית את המדות הנעלות של אבותינו, ולספר בהרחבה היאך אברהם אבינו קדש שם שמים, ולספר ספורי צדיקים, כמה גדולה היתה היראת שמים של אבותינו.

כאשר מעריכים בבית את גדולי ישראל, ולא מדברים חלילה על שום רב ושום יהודי זה משריש לילדים הערכה למעשיהם ודרכיהם. ולפיכך לוקחים את הילדים לראות גדולי ישראל, כי זה מושפיע על נפשם וגורם להם הערכה והסתכלות נכונה, כמה באמת ראוי וצריך להשקיע בחיים.

דוד המלך בקש מהקב"ה "אגורה באהלך עולמים", אני חפץ שיהיה לי גם עולם הזה וגם עולם הבא. בכל מעשה דוד מלכנו חשב על העולם הבא. ואת היסוד הזה הוא הוריש לשלמה בנו, שמלמד אותנו "הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל". העולם הזה כשלעצמו הוא חולף ורגעי, האשר שבו חולף אחרי זמן קצר, ובכל דבר של העולם הזה עלינו לקדש את החמר ולהפך אותו לעולם הבא.

בעת שאנו אוכלים, נתבונן בחסד העצום שאנו יכולים לאכול בלי אינפוזה ובלי זונדה, ושהאכל מתעכל במעינו, ושבאפשרותינו להוציא את הפסלת מגופנו בלי כאבים.

ולפיכך תקנו לנו חז"ל ברכות רבות על כל אכילה וברכת 'אשר יצר', בכדי שבכל מעשה נהיה מקשרים לבורא ברוך הוא. וראוי לנו להחדיד את ההרגשה הזו בבית, ומדי פעם לכנס את הילדים ולומר להם: ילדים מתוקים, יש לי חדוש גדול לומר לכם... וכך לברך ברכת אשר יצר בקול.

בפְּרִשְׁתָּנוּ הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת עַל לוֹט שֶׁהָיָה בְּסֻדּוֹם, שֶׁהָיוּ רָעִים וְחַטָּאִים. לְלַמְדָנוּ, שֶׁכָּאֲשֶׁר אָדָם כּוֹפֵה בְּטוֹב שֶׁהוּא מְקַבֵּל וְלֹא עוֹבֵד עַל מְדוּתָיו, הוּא יְכוֹל לְהִגִּיעַ לְשִׁפְלַת כְּזֹה לְהִיזוֹת עִם אֲנָשֵׁי סֻדּוֹם. וּלְפִיכֵךְ הַתּוֹרָה הֵאָרִיכהּ בְּמַעֲשֵׂה לוֹט, לְלַמְדָנוּ שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ מְדוּת שֶׁצָּרִיךְ לְעִבֵד עֲלֵיהֶם וּלְתַקְנֵם, וּבְעֵקֶר מְדַת הַפֶּתֶת הַטוֹב שֶׁהָאָדָם בְּטַבְעוֹ לֹא מְסַגֵּל לְרַב

טוֹב, וְאִינוּ רוֹצֵה לְהִרְגִישׁ מְחֻיבוֹת לְמִי שֶׁהֵיטִיב עִמּוֹ, וּלְפִיכֵךְ הוּא מְגַמֵּד אֶת כָּל הַטוֹב שֶׁקִּבֵּל.

וְרֹאוּ לָנוּ לְהִתְפַּלֵּל וּלְבַקֵּשׁ מִזֶּה שֶׁלֹּא נִהְיֶה כְּפֹוּי מְזוּבָה, שֶׁנְּעֲרִיךְ אֶת כָּל הַטוֹב שֶׁה' מְרַעֵף עֲלֵינוּ בְּכָל עֵת וְעַתָּה, מִיּוֹם שֶׁנּוֹצְרָנוּ. וְכֵן שֶׁנִּהְיֶה בְּשִׁפְלוּת וְנִעְרִיךְ אֶת כָּל הַטוֹב שֶׁאֵנוּ מְקַבְּלִים וְקוֹבְלָנוּ מִהַהוֹרִים, מִהַרְבָּנִים, וּמִכָּל הַסּוֹכְבִים אוֹתָנוּ.

ה' אָהַב אֶת הַדְּבָקוֹת וְהַנְּאֻמוֹת שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ, וְכֹא אֵלָיו לְהִיזוֹת עִמּוֹ וּלְבַקְרוֹ וְהָיָה לְאַבְרָהָם כְּזֹה דְּבָקוֹת בַּה' שֶׁיִּכַּל לִזְמֹר לַה' לְהַמְתִּין לוֹ בְּזִמְנוֹ שֶׁיִּלְךְ לְהַבִּיא אֶת הָאוֹרָחִים.

וְאֵנוּ פוֹתְחִים אֶת הַתְּפִלָּה שְׂמוּנָה עֲשֵׂרָה בְּבִרְכַת אַבוֹת, הִיזוֹת שֶׁלִּפְנֵי שֶׁאֵנוּ מִתְפַּלְלִים עֲלֵינוּ לְהִתְבּוֹן כְּמֵה אֵנוּ חַבִּיבִים עַל ה' שֶׁמֵּאֻזֵּן לְתַפְלָתָנוּ, כְּמוֹ שֶׁהָאֻזֵּן לְאִבוֹתֵינוּ, מְרֻב אֲהַבְתוּ אֵלֵיהֶם. וְכֹאֲשֶׁר אֵנוּ מִתְבּוֹנְנִים עַל הַיְלָדִים שֶׁלָּנוּ וּמִתְרַפְּקִים עֲלֵיהֶם וְאוֹהֲבִים אוֹתָם בְּכָל לְבָנוּ, זֶה מְזַכֵּר לָנוּ כְּמֵה ה' אוֹהֵב אוֹתָנוּ וְהַרְבֵּה יוֹתֵר מִכֵּן. הִבֵּה נִבְקֵשׁ מִהַקֹּב"ה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי בֶן שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ אֲתָה אוֹהֵב אוֹתִי מְאֹד וְאֲנִי חֲפִץ לְהִיזוֹת דְּבַק בְּךָ תָּמִיד.

פנינים מצוירים

לָנוּ שְׁנַיִם בְּרִיאוֹת! מְדוּעַ נִתְאוּנָן עַל כָּל מִינֵי זוֹטוֹת, בְּזִמְנוֹ שֶׁאֵנוּ מִיְלִירְדִירִים, וְאֲנָשִׁים הֵיוּ מוֹכְנִים לְשִׁלְמֵ כָּל הוֹן דְּעִלְמָא עַל מְנַת לְהִיזוֹת בְּרִיאִים כְּמוֹנוּ.

וְכֵן שָׂרָה אִמְנוּ לָשֶׁה אֶת הָעֶסֶה בְּמַחְשָׁבָה שֶׁה' גָּבַל אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁהָיָה חֲלָתוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּכְעֵינָן הַמְּנַחֲחוֹת שֶׁבְּמִקְדָּשׁ, וְחֲשָׁבָה עַל הַבֵּן שֶׁעֲתִיד הַבוֹרָא לְהַבִּיא לָהּ, שֶׁה' יוֹצֵר אֶת

הָאָדָם בְּרַחֵם אָמוֹ, וְצָר צוֹרָה בְּתוֹךְ צוֹרָה וּמְטִיל בָּהּ רִיחַ וְנִשְׁמָה קְרָבִים וּבְנֵי מַעִים (בְּרַכּוֹת י'), כְּמֵאֲמַר חֲנָה "וְאִין צוֹר כְּאַלְקֵינוּ".

וּלְפִיכֵךְ הִבִּיא לָהֶם אַבְרָהָם חֲמָאָה וְחֻלְבֵי, שֶׁדִּבֶּר עִם הַמְּלָאכִים עַל עֵינָן הַחֻלְבֵי שֶׁיֵּשׁ לֵילָה, וְכֵן יֵשׁ בְּגוֹף הָאָדָם דְּבָרִים סְמִיכִים כְּדִגְמַת הָעֲצָמוֹת, וּמֵאִידָךְ יֵשׁ אֶת הַדָּם שֶׁהוּא דְלִיל, וְיֵשׁ גַּם אֶת הַסְּחוּס וְהַחֻלְבֵי שֶׁהֵם גְּמִישִׁים, בְּכַדִּי שֶׁאָדָם יוֹכֵל לְזוּז בְּלֵי כְּאָבִים, וְהִיזוֹת שֶׁאַבְרָהָם חִי אֶת טוֹב ה' עִמּוֹ בְּכָל עֵת, הוּא הָיָה מְלֵא שְׂמִיחָה וְאַהֲבַת ה' וּלְמַד זֹאת לְבָאֵי עוֹלָם.

עֲלֵינוּ לְלַמֵּד מֵאַבְרָהָם וּשְׂאָר הַצְּדִיקִים לְדוֹרוֹתֵיהֶם, לְגַדֵּל וּלְפָרְסֵם אֶת שֵׁם ה' בְּעוֹלָם, בְּכָל צַעַד וְשַׁעַל.

וּבְכַדִּי לְזִכּוֹת לְךָ, עֲלֵינוּ לְהִיזוֹת בְּעֵנָה וְהַכְּנָעָה, לְפַקֵּחַ אֶת עֵינֵינוּ וְלִרְאוֹת אֶת כָּל הַטוֹב וְהַחֶסֶד שֶׁהַבוֹרָא מְשַׁפִּיעַ עֲלֵינוּ בְּטוֹבוֹ וּבְרַב רַחֲמָיו, לְסַפֵּר זֹאת בְּרַבִּים וּלְקַדֵּשׁ שֵׁם שְׁמַיִם.

וּלְפִיכֵךְ כְּאֲשֶׁר בָּאוּ הַמְּלָאכִים, שֶׁחִט אַבְרָהָם אֶת בֶּן הַבְּקָרָה, וְהוֹדָה לַה' עַל כָּל הָאַבְרָיִם שֶׁפּוֹעֲלִים בְּגוֹפּוֹ, וּבְשִׂרָה אִמְנוּ.

וּכְעֵינָן שֶׁמֵּצִינוּ אֲצֵל חֲנָה שֶׁפְּרָטָה לְפָנֵי ה' אֶת כָּל הָאַבְרָיִם שֶׁפּוֹעֲלִים בָּהּ, וּבִקְשָׁה מִה' שֶׁיִּתֵּן לָהּ בֶּן, בְּכַדִּי שֶׁתוֹכֵל לְתַת אֶכָּל לְבָנָהּ. וְהִיזוֹת שֶׁבְּכָל אֲכִילָה שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ הוּא חִי אֶת ה', וְאֶת רַב הַטוֹב שֶׁהוּא נוֹתֵן לוֹ בְּבְרִיאוֹת שְׁבוּ.

וְכֵן מְטַל עֲלֵינוּ לְבוֹא תָּמִיד בְּאֲכִילָתָנוּ לְאַהֲבַת ה' וּלְהִתְפַּעֲלוֹת מִכָּל הַנְּפִלְאוֹת שֶׁהוּא מִתְמַיֵּד לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. נִבְחֵן אֶת עֲצָמָנוּ, הָאֵם אֵנוּ נִרְגָּנִים עַל כָּל דְּבַר, אוֹ שֶׁאֵנוּ מִתְפַּעֲלִים מִכָּל הָאַבְרָיִם שֶׁבְּגוֹפֵינוּ, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד שׁוֹה מְלִיאָרְדִים, לְמַה לְשִׁלְמֵ עֲשָׂרוֹת אֲלֵפֵי שְׁקָלִים עַל טְפוּלֵי שְׁנַיִם, בְּכַדִּי לְהַעֲרִיךְ שֵׁשׁ

להאיר את הטוב שבכל יהודי
"אולי יש חמישים צדיקים בתוך
העיר"

אנו רואים כאן פמה דברים
נפלאים: א. גדלת הצדיקים
ותלמידי החכמים שבכחם להגן
על כל הערים הגם שיש שם
רשעים, ולא עוד אלא שהם
מחזקים ומקרבם את הרשעים
לקב"ה, ועל ידי כך זוכים הרשעים
לחיים ברוחניות ובגשמיות.

ב. כח התפלה - שהקב"ה מאזין
בפרטיות לתפלותינו, ולעתים הוא
מצפה שנתנצח עמו בתפלה, וכמו
שהגמרא (פסחים ק"ט.) דורשת
על הפסוק "למנצח זמרו משכיל"
- זמרו למי שמנצחין אותו ושמת.

ג. המעלה של כל יהודי ויהודי.
זה נלמד בקל וחומר, ומה אנשי
סדום שהכתוב מעיד עליהם
שהיו אנשים רעים וחסאים עמד
אברהם לבקש עליהם ולחפש
בהם טוב, בודאי כל יהודי שרצונו
לעשות רצון אביו שבשמים -
שצריך לראות את הטוב שבו
ולחזק ולעודד אותו.

כי כל יהודי הוא יהלום נפלא,
וגם אם יש עליו קצת לכלוך של
מדות ותאוות רעות, עבודתנו
ללמש ולהאיר את הטוב שבו,
וממילא יתגמד החשך, ואנו
צריכים ללמד זאת מהקב"ה
שנוהג בחסד וברחמים גם עם
מי שחטא כלפיו, וכן מנשים,
עוזר ותומך גם לרשעים ביותר.

וכל שכן אנו שצריכים לראות
את הטוב שבאולת, לרחם על כל
הנשמות התועות, ולראות כיצד
באפשרותנו לרומם ולחזק אותם
על מנת שיישובו לדרך הישרה
ויעבדו את הבורא יתברך שמו
כרצונו.

וכשנלך בדרך זו של הקב"ה,
שנותן יד לפושעים, נהיה מלאים
ברחמנות על כל הברואים, ונעריך
את כלם ואת עצמנו, כדרך
הנפלאה של אברהם אבינו
ומזרינו. ה' יזכנו.

כח הפה...

"ותלך הבכירה בן ותקרא שמו
מואב"

איתא בגמרא (הוריות יב.) שמפיון
שבתו הבכירה של לוי לא דברה
פה, וקראה לבנה מואב, לא אסר
הכתוב לצער את בניה, מה שאין
כן הצעירה שדברה ברמז וקראה
לבנה בן עמי, אסר הכתוב לצערם
כל עקר.

זה חזק עצום בשבילנו, שלא
נדבר דברים אסורים ומגנים, אלא
נשתמש עם פינו לחזק ולעודד
את האולת, ובזה נזכה לכל טוב
בזה ובבא, וזה נלמד בכל שכן
מהצעירה שזכתה שלא יצערו
את כל בניה, בזכות שלא נבלה כל
כך את פיה פאחותה, ובודאי שמי
שמושתמש עם פיו לחזק ולעודד
את חברו ששכרו רב.

הכביסה, אבל מיד אחרי החג פאשר כל הפגדים שהצטברו
מהחג נערמו לערמה גדולה, הרגשנו שאי אפשר להסתדר
בלי המכונה. מה גם שלא נעים לבקש מהשכנים, לכבס אצלם
במכונה, בזמן של עמס גדול.

בנוסף, בני ביתי דרשו מכונה מסימת שעלויתה גבוהה מאד,
ואף שיהיה עם כלי קבול גדול, הודות לכך שפרוך ה' משפחתנו
גדלה מאז שקנינו את המכונה הישנה, פרט שייקר גם הוא
את קניית המכונה הנכספת.

למרות שהכסף לא היה מצוי בכיסי, יצאתי לחניות בגאולה
על מנת לקנות את המכונה. עברתי מחנות לחברתה, אולם
לא מצאתי את מבקשי, וגם מי שכן ענה על דרישותי, הודיע
לי שיקח זמן עד שהמכונה תבוא לביתי, ועוד זמן נוסף עד
שטכנאי מטעם החברה יתקין את המכונה בבית.

הבנתי שה' סבב הכל בכדי שאהיה בקישר עמו, ומיד נישאתי
תפלה לקב"ה ואמרתי: 'רבונו של עולם, תודה רבה על המכונה
שעבדה לי, עד עכשו, ועל ידי כך יכלנו אני ובני ביתי ללכת עם
בגדים נקיים, כיאה לנסיכים בני מלך המלכים, והכל
בקלות ובלי טרחה מרבה. וכעת פאשר אין לנו מכונה וגם
הכסף למכונה לא מצוי בכיסי, אבקשך שתזמן לי מכונת
כביסה בקלות ובמהירות.

אמנם חזרתי הביתה בידיים רקות, אולם בלב מלא בבטחון
בה' שיזמין לי את מבקשי, התחזקתי יחד עם בני ביתי בתפלה
ובטחון בבורא עולם.

לאחר מספר שעות, אני מקבל טלפון מחמי שיש לו מכונת
כביסה עבירנו. היות שגיסיה היה בדירה שכורה שהיה בה
רהוט מלא לבד ממכונת כביסה, ולפיכך הם קנו מכונה וכעת
הם עוברים לדירה אחרת שיש בה מכונת כביסה, ואין להם
היכן לשמור את המכונה ולפיכך הם מענינים להעביר אותה.

התפלאתי לשמוע שהחברה של המכונה היתה בדיוק אותה
מכונה שבני ביתי בקשו לקנות, וכן בגדל המתאים. שמחנו
מאד והודינו לקב"ה על החסד הגדול ששמע את תפלתנו.

תוך כדי שאנו מודים, חמי התקשר שוב והודיע שהיות שבין
כך הוא מגיע לאזור, הוא יעביר לנו את המכונה על רכבו. הוצאתנו
את המכונה הישנה בזריות ובשמחה, ואחרי זמן מועט המכונה
כבר היתה בביתנו בלי טרחה ובלי המתנה ובחנם! הרגשנו
שה' סדר הכל עבירנו על הצד הטוב ביותר, הודו לה' כי טוב
כי לעולם חסדו.

א. ל. ירושלים